

[Elmqvist.]

kaldt et suspensivt veto. Jeg vil gerne sige, det første var et suspensivt veto, det andet tror jeg nok vi brugte en gal betegnelse for. Det var ikke et suspensivt veto i egentlig forstand, det var kun en ret til at få en fjerde behandling af et lovforslag. Ideen i dette sidste var, at man skulle imødegå den ængstelse, som jeg ved der har været i mange kredse ude i erhvervslivet og også hos mig selv, for, at man i en ophedet stemning på en eftermiddag skulle kunne vedtage et eller andet vidtgående lovforslag med et tilfældigt flertal, måske fordi nogle af en anden gruppe var fraværende. Ideen i det var, at når man nu afskaffede landstinget og ikke beholdt tidsmellemlivet mellem folketingets og landstingets behandlinger, skulle man, når et lovforslag havde fået sin endelige form, kunne give erhvervsorganisationerne adgang til at komme med deres indvendinger, indvendinger, som vi jo ofte heldigvis her i rigsdagen, når de har været sagligt betonet, naturligt har taget hensyn til. Ideen var altså, når der var sket noget forhastet og uoverlagt, at give erhvervene adgang til at sige et ord i sidste øjeblik. Det har ikke kunnet gennemføres, hverken i den form, hvori det ærede medlem hr. Stensballe eller det ærede medlem hr. H. Hauch ønskede det, eller i den form, der ønskedes af det afdøde medlem hr. P. N. Petersen (Røjle). Vi beklager allesammen i høj grad hans pludselige død, og vi kunne have undt ham at være med til grundlovens vedtagelse. Han var en mand, som jeg altid har haft en dyb respekt for, vi respekterede hans hæderlighed, hans klogskab og hans ønske om altid at gøre det rette.

Ingen af de nævnte ønsker har vi kunnet få gennemført, men vi har i § 41 — jeg vil gerne have lov at sige takket være vor højtærede statsministers vidunderlige formidlingsevne — fået gennemført en ordning, som gennemfører denne idé, og som nu må kunne tilfredsstille mig og alle dem, der ude i erhvervslivet og rundt omkring har været bange for, at vigtige love skulle kunne vedtages ved tilfældigheder på en eftermiddag, vedtages, uden at erhvervene, både erhvervsorganisationer og arbejderorganisationer, kunne få lejlighed til at komme med deres indvendinger.

Vi har foreslået denne ændring til § 41 og fået denne idé knæsat, og jeg vil gerne udtale min store taknemlighed over, at det

er lykkedes at få alle grupper her i tinget, socialdemokratiet, de konservative og det radikale venstre, til at indse, at her ligger der en værdi, her ligger noget af betydning, her ligger noget, som ganske givet vil lette grundlovens vedtagelse. Jeg er sikker på, at denne idé gennemførelse vil betyde, at mange, mange, der var i tvivl, nu vil stemme for grundloven, og jeg vil gøre alt for, at få så mange som muligt til at forstå, at dette bør de gøre.

Der har været tovtækninger om enkeltheder. Jeg vil slet ikke komme ind på det negative her, jeg vil kun komme ind på det positive, og jeg føler trang til her at udtale min glæde over den standhaftighed, der, da det hele syntes at være ved at gå i stå på noget efter min mening rent meningsløst, efter at man havde sluttet et forlig, blev vist af de socialdemokratiske udvalgsmedlemmer og navnlig af dem, der havde været med til at redigere denne bestemmelse, den højtærede formand, det ærede medlem fru Ingeborg Hansen, det ærede medlem hr. Fr. Dalgaard og også den ærede ordfører for socialdemokratiet, det ærede medlem hr. Hans Hansen. I en situation, hvor der var truffet en ordning, og hvor man så rejste diskussion om en bagatel, viste det ærede medlem fru Ingeborg Hansen og det ærede medlem hr. Fr. Dalgaard sig som 100 pct.s mandfolk ved at holde fast på dette. Jeg håber ikke, den højtærede formand ringer med klokken. Altså, det kan passere i disse tider, hvor kvinderne er fuldt ligeberettigede med mændene på alle punkter, såvidt det er muligt; det kan altså tolereres, den højtærede formand tolererer, at jeg siger, at også den højtærede formand i denne situation optrådte som et 100 pct.s mandfolk. Jeg kunne også, hvis jeg ville være venlig, sige, at det ærede medlem hr. Fr. Dalgaard og den højtærede formand optrådte som 100 pct.s kvindfolk, men det ville ikke lyde nær så godt. Jeg takker den højtærede formand, fordi det ikke blev påtalt.

Jeg synes også, der er grund til at takke den højtærede statsminister for den langmodighed, tålmodighed og formidlingsevne, statsministeren viste i den sidste time, da det var ved at gå i hårdknude. Jeg skal ikke citere regeringsbladets ros af statsministeren, men jeg skal citere et radikalt blads udtalelser i går, idet jeg udelader, hvad det radikale blad kritiserede hos andre, og kun citerer, hvad det skriver om statsministeren,